

LA MEVA TEMPORADA AMB UN ASPERGER

Susana Bosch

Entrenadora 2n Nivell, actualment entrenant al CB TORELLO

Sòcia 2124

RACÓ DEL SOCI

El primer títol d'entrenadora de formació se'l va treure l'any 1992 i des d'aleshores no ha deixat cap any d'entrenar.

Aquest escrit no és per parlar-vos de bàsquet, tot i que tracta d'un equip júnior masculí. Vaig iniciar una temporada complicada, la del 2016-2017, amb un equip totalment nou a categoria Júnior nivell A, en el qual teníem jugadors de diverses edats:

- 2 jugadors de segon any
- 6 jugadors de primer any (3 del club i 3 de nous)
- 3 jugadors d'edat cadet

Un projecte molt engrescador, però per començar de zero. Després de molt deliberar amb el director tècnic, varem decidir que, per la qualitat dels jugadors, havien d'estar a nivell A, malgrat no seria gens fàcil.

Dels tres jugadors nous, un sempre entrenava amb l'equip superior, i els altres dos que venien del mateix club i eren inseparables. Sobre tot per un d'ells, que li costava relacionar-se i entendre les coses, a no ser que li expliquessis específicament i clarament a ell el que volies. Res que no hagués experimentat en altres temporades després de trenta anys a les pistes.

Com era d'esperar, l'inici de temporada va ser molt complicat. Derrota rere derrota i moltes per la mínima, tot i que a final de temporada tan sols dos equips aconseguiren guanyar-nos ambdós partits.

El balanç dels jugadors va ser el següent:

- 2 jugadors per sobre de la resta (entrenaven directament amb l'equip superior) i evidentment es repartien la majoria dels minuts de joc.
- 6 jugadors de nivell similar per repartir més de la meitat dels minuts del partit.
- 2 jugadors una mica per sota de la resta de jugadors, que disposaven dels seus 10-15 minuts per partit.
- 1 jugador deficient per la categoria, tot i que varem

aconseguir que disposés d'una mitjana de 7-8 minuts per partit.

A l'inici de temporada ningú no ens va avisar dels contratemps que ens podríem trobar com a entrenadors amb aquest últim jugador que he anomenat, ja que es tractava d'un noi amb síndrome d'Asperger. Els seus companys s'exasperaven amb la seva poca coordinació i el poc coneixement del joc a l'hora d'entrenar i jugar, tot i que mai ningú li va faltar al respecte, en cap moment, i si així hagués estat, l'hauríem advertit al moment, ja que les faltes d'educació no s'han de deixar passar mai ni en un entrenament ni en un partit.

Tot va transcórrer amb normalitat fins al tercer partit de lliga, en el qual, per motius esportius, ja que per conducta i responsabilitat era impossible de deixar-lo sense jugar –va ser l'únic jugador en tota la temporada que no va faltar a cap entrenament i només es va saltar un partit per tal d'examinar-se del Firs Certificate– a la mitja part encara no havia sortit a pista. Després de la xerrada del descans, al sortir del vestuari, ell es va asseure al final de la banqueta. Els seus companys el van animar a anar a "tirar", però ell va començar a cridar tot enfadat "NO! NO! PERQUÈ? SI NO VAL LA PENA! TAMPOC JUGARÉ!" Tot el pavelló el va sentir.

Tothom es va quedar petrificat. Els altres jugadors em miraven, esperant la meva reacció. El normal en mi, que en competició escolar he arribat a fer fora un jugador que estava menjant patates a la banqueta, i que tot el món sap que no tolero cap falta de respecte, hagués estat enviar-lo de cap a la dutxa. Però, no sé què em va passar pel cap, ja que no vaig fer res. Vaig actuar com si no l'hagués sentit.

El partit va continuar, amb la resta de jugadors incrèduls i mirant-se entre ells i mirant-me a mi. Vaig seguir com si res hagués passat, i no només això, sinó que, al cap d'una estona li vaig demanar al meu segon que li preguntés al jugador si estava en condicions de sortir a pista. Sí, el vaig treure a jugar.

No va ser fins al següent entrenament que em va venir el seu pare i em va explicar que estava molt feliç, que el seu fill té el síndrome d'Asperger i que per primer cop l'havia vist exterioritzar els seus sentiments. Malgrat que

el que havia fet el seu fill no era correcte, em va donar les gràcies per haver-lo entès i haver-lo fet jugar. Jo, li vaig explicar que havia actuat així per intuïció, però que s'havia arriscat molt al no haver-me explicat abans el cas del seu fill, ja que jo hagués pogut actuar d'una manera totalment diferent, causant així molt de mal al noi. Una cosa així no es pot deixar a l'atzar. Hagués pogut perfectament, enviar a la dutxa, al jugador, i varem tenir la sort tots plegats que, o bé l'instint, o bé l'experiència, em van fer actuar d'una manera poc normal en mi i en qualsevol altre entrenador.

Aquell dia, també li vaig preguntar si el noi era feliç amb l'equip, i em va explicar que sí, que sinó, ja ho hauria deixat. També em va comentar que no sol aprendre's els noms de les persones, ja que no són importants per a ell. Doncs a final de temporada es sabia els noms de gairebé tots els jugadors i staff tècnic.

El jugador va venir a disculpar-se del que havia passat a la pista, i em va demanar que qualsevol cosa que volgués d'ell, li ho demanés concretament i directament a ell.

Durant la següent setmana, em vaig informar sobre aquest tipus d'autisme. Vaig parlar amb psicòlegs i mestres. Els vaig explicar el cas i vaig demanar consells per a gestionar correctament la resta de temporada. Tots van coincidir en que els pares haguessin hagut d'informar al club i que la meva reacció al tercer partit va ser encertada.

Aquella setmana també vaig reunir els capitans i els vaig explicar la situació. Varem parlar de com ho encarariem. Decidirem, explicar el cas, jugador per jugador. No volíem que ell se sentís cohibit en cap moment, però calia que l'equip estigués assabentat del que podia succeir en qualsevol moment, ja fos durant un partit o un entrenament.

Tothom ho va entendre i va ser a partir d'aquell instant que començarem a créixer com a equip. Va ser especta-

cular. Tots els companys estaven pendent d'ell. Tot i que, a l'hora d'entrenar per parelles molts cops ho feia amb el seu amic inseparable, sempre tenia una altra opció per a treballar amb ell. Tot va fer un pas endavant, o més. Va ser genial, ja que, sense haver de dir res més, tothom va actuar i es va anar creant una atmosfera de tranquil·litat davant del que passava. Tots podien fer bromes amb ell i, poc a poc, les encaixava més bé (no sempre) i les tornava als seus companys.

Malgrat estar pendents d'ell, no es va sentir ofegat, ja que la feina que fèiem d'entrenament i partits no va variar en el que teníem previst de fer durant la temporada, tot i tenir un jugador que havíem de donar-li més atenció, sense ofegar-lo i sense que se sentís diferent. Tret que, si bé esportivament parlant, en els partits, quan ell era a pista, ens tancàvem en una zona 2-1-2 amb ell al mig i una feina molt concreta: que no hi entrés ningú.

El més important de la història és que, quan ell era a pista, la resta de jugadors sempre estàvem pendents de donar-li una passada que pogués agafar, que tingués opció de tir, o d'estar al seu costat. Segurament un dels millors moments de la temporada ens el va donar ell un dia que jugàvem un partit a casa. Li van fer una passada, va llençar un triple i el va anotar! Tot el pavelló es va aixecar a aplaudir i els seus companys cridaven el seu nom.

La temporada va acabar bé, tenint en conte la progressió. Varem acabar a la meitat de la taula i, com ja he comentat anteriorment, tan sols dos equips aconseguiren guanyar-nos els dos partits de primera i segona volta. Podem dir que varem ser un EQUIP i que això ens va portar a créixer mentalment i esportivament.

Ara que hi penso, quan he començat aquest escrit us he dit que no us parlaria de bàsquet. M'he equivocat. El bàsquet també és això.